

Công Lược Tính Phúc

Chương 7 : Chương 7: Bác sĩ trúc mã (6)

Quý Hàn không nói một lời ôm Diệu Vi rời đi, Đường Giang cũng không ngăn cản, ánh mắt anh ta âm trầm nhìn Quý Hàn cùng cô rời đi, trong lòng tức giận không thôi.

Quý Hàn ngồi ở ghế lái, hai tay dùng sức nắm chặt tay lái lộ rõ ràng khớp xương, trên trán còn nhìn thấy gân xanh chứng tỏ Quý Hàn không được bình tĩnh.

Trong không gian nhỏ hẹp, Diệu Vi lại say cũng có thể thấy được áp suất trong xe dần dần thấp xuống. Bất quá thân thể cô thật sự khó chịu, cô đành phải đem cửa sổ xe hạ xuống cho gió lạnh thổi vào chính mình, hai tay ôm ngực, cả người cuộn mình trên ghế lái phụ, cả người thể hiện trạng thái không an toàn.

Khuôn mặt Quý Hàn tái nhợt, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm phía trước, hắn chỉ cảm thấy trong lòng như bị hỏa thiêu, Quý Hàn cũng không biết mình bị làm sao chỉ là như bị cái gì đè nặng lên hít thở không thông. Hắn hận không thể cho người đàn ông kia một trận nhừ tử.

Gió lạnh liên tục thổi vào trong xe, Diệu Vi nhịn không được run rẩy nhưng không nỡ đem cửa đóng lại.

Quý Hàn một mực phân ra vài phần chú ý, thanh âm lạnh lùng ra lệnh: "Đem cửa sổ đóng lại!"

Phát giác được giọng nói Quý Hàn ngày càng lạnh đành phải đem cửa sổ đóng lại.

Diệu Vi không biết nên tìm chuyện gì để nói, giọng điệu cẩn cẩn dục dục thử nói: "Quý ca ca, cơm tối anh ăn chưa?"

Quý Hàn lồng ngực phập phồng một hồi, trong cổ họng ép ra thanh âm: " Ném qua."

Nếu không bởi vì thời gian ăn cơm quá lâu, Quý Hàn cũng không đến lâu như vậy, làm cho Diệu Vi bị tên hỗn đản kia chiếm tiện nghi.

Diệu Vi ngượng ngùng nói: " Vậy là tốt rồi."

Khốn khiếp! Hôm nay Quý Hàn bị làm sao vậy? Hình tượng thường ngày của hắn dường như sắp sụp đổ vậy. Một đường về nhà trầm mặc không nói chuyện, xe hơi cuối cùng cũng đến dưới lầu nhà trọ, Quý Hàn không nói một lời dừng xe, giúp Diệu Vi vào thang máy.

Hai người bước ra thang máy, Diệu Vi đến cửa phòng mình. Lấy tay mò vào trong ví tìm chìa khóa, một lúc lâu cũng không thấy, Diệu Vi đem ví trực tiếp ném xuống đất, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc: " Ô ô... Đến cái chìa khóa cũng khi dễ ta..."

Quý Hàn trầm mặc đem ví nhặt lên, lấy chìa khóa từ trong góc ví, mở cửa, sau đó đem Diệu Vi kéo lên.

" Hôm nay cảm ơn anh, Quý ca ca!" Diệu Vi lau lau nước mắt trên mặt, thanh âm dày đặc giọng mũi. Bởi vì khóc cùng say rượu mà mặt Diệu Vi hồng hồng, ánh mắt mê ly ngập nước.

" Nam nhân kia là ai?" Quý Hàn ánh mắt phức tạp nhìn Diệu Vi, cuối cùng cũng hỏi vấn đề này.

" Giám đốc mới của công ty, cũng không biết ngày mai đi làm có bị gây khó dễ hay không, aiz... Thoạt nhìn nam nhân này cũng không tệ lắm! Ai biết vậy mà hần..."

Lời kia vừa thốt ra, sắc mặt Quý Hàn liền trở lên rất đáng sợ, hần cười lạnh một cái: "Thoạt nhìn nam nhân này cũng không tệ lắm? Cô có phải đang nghĩ tôi cắt đứt cô cùng anh ta cơ hội phát triển? Nếu đêm hôm nay tôi không đến, cô tối nay không phải là đang nằm trên giường cùng anh ta sao? Có lẽ cô sẽ trở thành tổng giám đốc phu nhân đâu?"

" Quý ca ca, anh..." Diệu Vi bày vẻ mặt không thể tin lui về phía sau, mặt trắng bệch, đáy mắt thấy rõ sự khổ sở, thất vọng.

Không thể phủ nhận, Quý Hàn nhìn thấy Diệu Vi sắc mặt tái nhợt, trong lòng xuất hiện thật sâu khoái ý cùng một tia đau lòng, nhưng nghĩ đến cô vừa nói về người đàn ông kia, hần lại cảm thấy đáy lòng dâng lên sự ghen ghét.

Ánh mắt Quý Hàn trầm xuống từng bước một tới gần Diệu Vi, trên mặt thể hiện sự châm chọc, ngôn ngữ đả thương người không ngừng tuôn ra:

" Như thế nào? Có phải cô sớm có ý với hần. Hôm nay bảo tôi đến, nhưng thật ra là muốn lạt mềm buộc chặt người đàn ông đó? Cô có phải hay không trên giường cũng dùng bộ dạng đáng thương quyến rũ hần?"

Quý Hàn vừa nghĩ tới Diệu Vi cùng người đàn ông kia trên giường, cảm giác giận dữ muốn nổi điên.

Nhìn đến nụ cười ác ý trên mặt Quý Hàn, Diệu Vi sắc mặt từ không thể tin đến phẫn nộ, cô hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn hần, tay chỉ ra ra ngoài cửa nói:

" Anh đi ra ngoài cho tôi!"

Quý Hàn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng như băng của Diệu Vi chỉ cảm thấy trong lòng giống như dây cung bị đứt, Vi Vi như thể có thể... như thế nào có thể dùng loại ánh mắt này nhìn hắn?

Trong lòng phần nộ rất cuộc kìm chế không được, "Phanh" một tiếng, cửa bị Quý Hàn ra sức đóng lại.

Diệu Vi bị thanh âm này làm giật nảy mình, tức giận khi Quý Hàn vẫn còn trong phòng, cô ức chế nói: "Anh còn ở nơi này làm gì chứ? Không nghe thấy lời nói của tôi sao? Đi ra ngoài cho tôi!"

"A a~ Tôi định làm gì sao? Đương nhiên là thao cô a!" Ánh mắt Quý Hàn lộ ra một phần nguy hiểm, nở nụ cười trầm thấp, cầm lấy tay của Diệu Vi, ném cô lên sô pha, cả người hắn đè lên.

Diệu Vi đột nhiên bị tập kích thét lên, cả người bị đè lên, cô giãy dụa, phần nộ nhìn thẳng vào ánh mắt Quý Hàn: " Anh cú ra!"

" Như thế nào? Anh ta có thể chạm vào cô? Tôi không thể?" Nói, Quý Hàn hướng môi Diệu Vi hôn lên, ngăn chặn những lời nói lạnh lùng của cô làm hắn đau lòng.

Liếm láp mút lấy, hương vị thơm ngọt, làn da mềm mại, trắng nõn làm cho hắn muốn ngừng mà không được, trong người nhanh chóng bị khơi gợi lên một đoàn dục lửa.

" Ngô..." Diệu Vi gắt gao ngậm chặt miệng không cho đầu lưỡi của Quý Hàn đi vào.

" Xoẹt..." Một tiếng, cổ áo sơ mi bị hai bàn tay xé không thương tiếc, da thịt trắng như tuyết bị bạo lộ rõ ràng trong không khí, bàn tay hơi lạnh theo cổ áo bị xé đi vào dò xét.

"A!" Diệu Vi thét lên một tiếng kinh hãi, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, lưỡi của Quý Hàn thừa dịp mà đi vào trong miệng bá đạo xâm lấn, cuốn lấy cái lưỡi mềm mại không ngừng né tránh, dùng sức hút, quấy động. Bàn tay đồng thời thăm dò vào ngực, vuốt ve quả vú đầy đặn, xúc cảm mềm nhũn nà làm cho Quý Hàn thở ra một tiếng thỏa mãn.

LINK Truyện:

Công Lược Tính Phúc

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cong-luoc-tinh-phuc-2714008.html>

LINK Chương này:

Chương 7: Bác sĩ trúc mã (6) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cong-luoc-tinh-phuc-2714008/chuong-7.html>